

Hồi 9

Thà Chịu Chết, Không Chịu Mất Võ Công

Hoa quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên quá lớn:

- Nghiêm Như Ngọc ! Nếu mi có gan thì hãy ra đây !

Dứt lời, bỗng nghe có tiếng đáp lại ngay:

- Mi tưởng ta không dám sao ?

Tức thì, một thiếu nữ mặc áo trắng như tuyết từ trong rừng bay vụt ra. Ôi ! Thật là một thiếu nữ đẹp tuyệt sắc. Dưới ánh trăng huyền diệu người ta có cảm giác như tiên nữ hạ trần gian, hăng nga ly nguyệt điện.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả nhiên thiếu nữ ấy chính là phó giáo chủ của "Huyết quan giáo" mà chàng đã từng gặp giữa ban ngày tại núi đá.

Chàng trầm nghĩ:

"Sao mà oan gia cứ theo ta đây rầy như vậy ? Ta mới ra đạo mà hình như là một kẻ đã bị phạm đào hoa tinh, nên đàn bà cứ theo khuấy rối mãi !"

Nghĩ như vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng lẩm bẩm:

- Ta bỏ đi cho xong chuyện !

Chàng không thèm lo đến việc chết sống giữa phó giáo chủ của Huyết quan giáo và Hoa quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồng nữa, chàng chỉ lắc động đôi vai một cái là diễn ra thân pháp "Lôi hoành cửu chuyển" phi thân nhanh như chớp vào thành Tương Dương.

Trên đường đi, chàng liếc mắt nhìn hai bên mé rừng có vô số người lay động, xa xa lại trôi lên tiếng la hét vang trời, chàng cảm thấy xung quanh chàng toàn là một mối đe dọa hãi hùng.

Khi chàng bay tạt qua thành Tương Dương chợt thấy mấy bóng người cũng dùng thân pháp lạ như sao băng chạy thẳng vào trong thành, chàng đoán biết bọn người này không phải là kẻ tầm thường.

Cừu Thiên Hiệp chạy thẳng về khách sạn rồi nhảy lẹ vào phòng.

Mới bước chân vào phòng, linh tính cho chàng biết nơi đây có một không khí ghê rợn khác thường, chàng cảm thấy lạnh mình.

Đưa mắt quan sát tứ bề, bỗng chàng nhận ra được trên giường chàng nằm, chiếc mùng lại thả phủ xuống. Bước tới vén mùng ra xem bỗng chàng giật nảy người.

Cừu Thiên Hiệp quá sức kinh hãi.

Trên giường nằm sóng soài một lão già đầu bù tóc rối, râu ria xồm xàm, đôi mắt lồi như hai quả trứng và phóng ra hai luồng nhỡn quang trông dễ sợ.

Sắc mặt của lão già tái nhợt và lạnh như tiền, tay chân duỗi thẳng như người chết. Lão nhìn chàng chòng chọc không một cử chỉ hay một hành động gì cả.

Cừu Thiên Hiệp nhìn sững một lúc rồi hét lớn:

- Ngươi là ai ?

Đôi tròng mắt lồi của lão liếc qua một cái, luồng nhỡn quang quét thẳng vào mặt chàng khiến chàng giật mình thối lui một bước.

Lão cố gắng nhấc hai cánh tay chì ra ngoài mừng và nói:

- Mi xem đây !

Thì ra hai bàn tay của lão bị đứt rất nhiều ngón tay. Chàng đếm đi đếm lại tổng cộng hai bàn tay chỉ còn năm ngón mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói:

- Ông là người bị tàn phế ?

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại rồi trầm giọng nói:

- Mi đã từng nghe tên Hiến Bá Vong chưa ?

Cái tên ấy chàng đã từng nghe Nhiệm Tử Huệ thường hay ca tụng nhưng chàng đâu có biết người ấy ra sao; nhưng chàng cũng gật đầu tỏ ra có nghe biết.

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại và nói:

- Mi đã biết được thân thế rồi, ta cũng không cần giấu mi. Năm xưa, phụ thân mi đã dùng một đường kiếm quá độc hiểm đả thương chín cao thủ cùng một lúc, trong đó có ta. Bởi thế ta bị đứt mấy ngón tay này là một mối hận thù.

Nói chưa dứt lời, lão đã nghiêng răng ken két vẻ mặt đầy căm phẫn.

Cừu Thiên Hiệp giật mình vì chàng đã biết rõ chàng là kẻ thù của lão, tuy thế nhưng chàng muốn nhờ cơ hội này để biết thân phụ chàng là ai nên bình tĩnh lại hỏi:

- Thân phụ tôi là ...

Lão không để cho chàng nói hết câu, vội hét:

- Thằng bé ! Hãy xích lại đây !

Chàng cắn răng vận công lực lên hai cánh tay hùng dũng nói:

- Nợ cha con trả là lẽ thường, nhưng phải nói lý do phụ thân tôi đã kết thù như thế nào ? Nếu xét ra là việc to tát Cừu Thiên Hiệp này có thể đảm nhiệm cho ! Hãy nói đi !

Lão bức tức đập tay lên cạnh giường lập lại câu nói của lão:

- Ta đã bảo mi xích lại đây mà !

Chàng cắn răng tiến tới một bước nữa rồi gần giọng:

- Người muốn gì ?

Vừa nói, chàng vừa nhìn chăm chăm vào mặt lão để đề phòng lão có hành động gì bất ngờ, chàng còn có thể kịp thời đối phó.

Nhưng lạ thay, sắc mặt lão bỗng dịu lại rồi ôn tồn nói:

- Không sao đâu, mi cứ yên tâm ! Mối thù ấy, họ Hiến này đã đành chịu bỏ qua rồi ! Hãy xích lại đây, ta có việc cần mi.

Sắc mặt lúc giận dữ, lúc ôn hòa của lão khiến cho chàng quá ngạc nhiên không thể nào đoán biết tâm trạng của lão được ?

Hiến Bá Vong trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

- Phải lắm, thì ta cứ làm như vậy đi !

Dứt lời, lão vệt mừng nhảy phốc ra lẹ như tên bay. Cừu Thiên Hiệp chưa kịp diễn ra thân pháp "Lôi hoành cửu chuyển" thì đôi cánh tay chàng đã bị lão nắm giữ chặt cứng.

Cừu Thiên Hiệp biến sắc mặt hét lớn:

- Ô ! Làm như vậy đâu phải là kẻ anh hùng hảo hán ?

Lão không nói năng gì cả, chỉ lôi chàng lại rồi vật ngời phịch xuống giường, lão nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Tiểu tử ! Thiết thư có phải rơi vào tay mi không ?

Chàng lạnh mình đáp:

- Đúng ! Nhưng muốn cướp đoạt thiết thư cần phải dùng tài năng đánh dấu chứ hành động tiểu nơn như thế này thì ta không phục chút nào cả. Ta quyết bảo vệ thiết thư cho đến hơi thở cuối cùng !

Hiến Bá Vong cười gần mấy tiếng rồi trầm giọng nói:

- Họ Hiến này mà gặp mi trước đây hai giờ thì chắc là lấy mạng mi và cướp đoạt cho kỳ được thiết thư ấy, nhưng bây giờ hi.. hi.. dù thiết thư có quý giá đến đâu cũng không thêm nữa !

Dứt lời da mặt lão bỗng co rúm lại, tay chân lão bỗng nóng bừng lên, hai luồng nhồn quang chiếu sáng như đèn.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như thế nghĩa là gì ?

Hiển Bá Vong hét:

- Chớ nói nhiều lời, hãy cúi xuống mau !

Lão vừa nói vừa dè đầu chàng cúi xuống rồi thuận tay chặn lên đại huyệt linh đài của chàng, hành động ấy lạ như chớp.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng nhiệt lực chạy vào ngũ tạng và cắn rút như kim châm.

Chàng thâm than:

- Thôi, thế là nguy đến nơi rồi !

Chàng liền vận khí đơn điền tỏa ra khắp chậu thân để kháng cự lại:

Lão hét lớn:

- Đừng dại dột ! Mi muốn chết sao ?

Lúc bấy giờ chàng cảm thấy đã đến giờ phút nguy cơ nhất, nên chàng không còn kể gì cả, chàng vẫn tiếp tục vận công thì lực tập khí đề thần chống cự lại mà thôi.

Bổng Hiển Bá Vong giật nảy người ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tiểu tử ! Ai đã truyền cho mi ba mươi năm công lực như vậy ?

Chàng vẫn im lặng không đáp chỉ cắn răng vận khí đề thần mà thôi.

Lão quát lớn:

- Thằng bé ! Chớ nên dại dột ! Để cho ta tiếp dẫn công lực cho, nếu mi kháng cự lại thì ngũ tạng mi sẽ bị thối nát học máu ra chết tức khắc.

Tiếng hét vừa dứt, lão liền lẩm bẩm đọc:

- Đơn điền tập khí tấn tuyến phương

Chấn khí thủ lâu tại trung ương

Khí lưu thượng hải về khai phóng

Cánh bế trung đình mạ hoá tương

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ, vì chàng thừa hiểu mấy câu này là khẩu quyết chỉ thượng bí quyết của nội công tu vi, dùng để truyền công lực cho kẻ khác. Chàng vội vàng nhắm mắt tĩnh tâm không dám nhúc nhích.

Bỗng nhiên chàng cảm thấy một luồng nhiệt lưu nhỏ như sợi chỉ chạy thẳng vào huyệt đạo của chàng và tỏa ra khắp huyết quản rất thông suốt. Luồng nhiệt lưu ấy chảy mãi vào người chàng không ngớt mỗi lúc một mạnh thêm.

Chỉ trong chốc lát, chàng cảm thấy ngũ tạng lực phủ như muốn nứt rạn, trong người chàng tất cả cái gì cũng bị căng thẳng đúng mức. Toàn thân chàng mồ hôi toát ra như tắm, chàng quần quai đau khổ vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp nhắm mắt nghe lão lẩm bẩm:

- Tổ sư lưu hạ tạo hóa công

Thất tinh bát mạch bất như phong

Tâm tạng bế môn tình mạc động

Trùng tu khai thủ "nhiệm đốc" thông !

- Xệt !..

Một luồng khí lực tổng thẳng vào mạng môn chàng hòa lẫn với nhiệt lực tạo thành một sức nóng nung đốt mãnh liệt. Chàng cảm thấy tê liệt tứ chi rồi dần dần tê liệt cả thân mình, thân mình chàng như bay bổng trên không trung thế là chàng mê man như sa vào cơn ác mộng.

Bay lên cao..

Và bay đến vô tận !..

Không biết bao lâu, chàng tỉnh dậy, vừa cựa mình một cái thì các khớp xương trong người kêu răn rắt, toàn thân đau như dầm, chàng mở mắt ra thì thấy đang nằm dưới đất phía trước chiếc giường ấy.

Chàng uể oải đứng dậy thì thấy Hiến Bá Vong thân hình bị co rúm lại, da mặt tái ngắt, cả tóc râu đều biến thành màu vàng, đôi mắt lão sâu húp vào, hả miệng thở hổn hển như một người sắp chết.

Cửu Thiên Hiệp vịn cạnh giường mon men xích lại, chàng thấy đôi môi lão mấp máy liền kề tai vào nghe lão nói:

- Lão phu.. truyền cho mi.. một giáp tử tu vi đó !..

Bỗng chàng giật mình lẩm bẩm:

- Ô ! Một giáp tử tu vi sao ! Nghĩa là những sáu mươi năm công lực, làm gì mà có việc dễ dàng như vậy ?

Nghĩ như vậy lòng chàng sanh nghi bèn trợn mắt hét lớn:

- Đừng giả vờ họ Cửu này xưa nay không muốn chịu ơn của ai cả ! Người muốn đổi công lực để lấy thiết thư của tôi sao ?

Lão cố gắng xê lại một chút rồi thì thào:

- Ta không.. có ý định.. đó đâu ! Nhưng thời gian.. gấp rút.. không nên.. nói nhiều ! Hãy nhận.. vật này !

Cửu Thiên Hiệp đưa tay ra nhận, nhưng không ngờ cánh tay chàng đau đớn quá và nhận thấy không còn một chút công lực nào nữa cả.

Chàng thất kinh nói:

- Ô ! Lão già này..

Chàng vừa thốt ra lão đã hiểu ngay nên vội nói:

- Mi bị.. đau nhức.. phải không ? Hãy yên tâm ! Vì.. công lực còn.. phát tán..

Cửu Thiên Hiệp vừa kinh hãi vừa tức giận nên không thềm nghe lão nói và cũng không mở bọc ấy xem thử cái gì trong ấy.

Chàng cắn răng nói:

- Lão quái ! Người hại ta, thật là tồi bại !

Lúc ấy bỗng nghe đằng xa có tiếng la hét vang rền. Lão liền giật mình cắn răng ngồi dậy và nói ra tiếng:

- Chúng nó đuổi theo gần tới rồi trốn mau lên !

Chàng thấy lão quái sợ hãi liền hỏi:

- Chúng nó là ai ? Việc gì can hệ đến tôi mà phải trốn ?

Hiển Bá Vong nói:

- Chúng nó là kẻ thù hai mươi năm về trước của ta. Khi nãy, ta không may bị chúng dùng âm thủ điểm vào "phản huyết" của ta. Ta rần sức đến đây, nên bây giờ chúng nó ...

Nói đến đây, lão thở dài một hơi dài chán nản.

Chàng lạnh lùng nói:

- Kẻ thù của người, lại có quan hệ gì đến tôi ?

Lão nói trong hơi thở:

- Phản huyết ta đã bị điểm.. sau ba tiếng đồng hồ công lực.. bị tiêu tan mất hết.. thành người tàn phế.. vì vậy..

Tiếng la hét mỗi lúc mỗi gần hơn, số người này có lẽ đông lắm. Mặt mày lão ra vẻ khẩn trương chỉ xuống giường nói:

- Hãy mau mau chui xuống gầm giường này núp đi !

Chàng cau mày nói:

- Tôi, đường đường nam tử mà lại chui nấp dưới gầm giường sao ?

Lão biết rõ chí khí của chàng, bèn ôn tồn nói:

- Bây giờ công lực của mi chưa phục nguyên, huyết khí hẫng loạn. Cần phải nghe lời ta. Sở dĩ ta thí công truyền lực cho mi cũng chỉ vì hy vọng mi có thể.. báo thù cho ta !

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu rõ hành động của lão chàng gật đầu nói:

- Lão tiên bối ! Tôi sẽ nghe lời..

Chưa dứt lời tiếng la hét đã đến gần quá. Lão liền bước xuống giường đẩy chàng chui vào trong xó:

Chàng muốn vùng vẫy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa cả, đành ngoan ngoãn chui trốn dưới gầm giường.

Bịch ! Bịch !

Tiếng chân người nhảy vào..

Két !

Cửa phòng mở toang ra. Bảy tám luồng nhồn quang rọi thẳng vào phòng. Hiến Bá Vong nằm yên trên giường không nhúc nhích.

- Hì hì ! Ha ha !..

Tiếng cười rùng rợn nhuộm đầy sát kiếp nghe khiếp người.

Cửu Thiên Hiệp nằm dưới gầm giường hé mắt, nhìn ra chỉ thấy hai bàn chân to lớn bước vào, và tiếng hét lên như sấm:

- Hiến Bá Vong ! Dù thân pháp mi có lanh lẹ đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay độc thủ của lão phu đâu !

Hiến Bá Vong ngồi dậy bước xuống giường cố gắng đứng vững vàng rồi nghiêng rằng nói:

- Lão ma đầu ! Mi đã điểm huyết đạo của ta rồi, còn muốn gì nữa ?

Đối phương hừ một tiếng rồi nói:

- Thuở nay ta chưa tha chết cho ai bao giờ. Ta đến đây để buộc mi phải trao "ma lệnh" và lấy mạng mi, ha.. ha.. ha..

Tiếng cười của tên ma đầu như quỷ khóc chứa đầy sự hăm dọa.

Hiến Bá Vong cười nhạt nói:

- Mi sẽ thất vọng đấy !..

Phịch ! ...

Hiến Bá Vong nói đến đây cố gắng không nổi nên ngã xối trên giường rồi há miệng thở hổn hển.

Tên ma đầu thấy thế gần giọng:

- Hiến Bá Vong ! Mi chớ giả vờ ! Tuy mi bị điểm "phản huyết trung" nhưng chưa được mười hai tiếng đồng hồ thì làm gì có thể như vậy ! Mi định phỉnh gạt ta để thoát chết sao ? Hì.. hì.. Mưu kế của mi dễ biết quá ! Hãy trao "ma lệnh" đây và chịu chết cho rồi !

Lúc bấy giờ hơi thở của Hiến Bá Vong chỉ còn thoi thóp toàn thân lão quần quai một cách đau khổ.

Tên ma đầu thấy thế, vừa tức giận, vừa ngạc nhiên liền bước tới xách Hiến lên hét to:

- Hiến Bá Vong ! Mi có trao "ma lệnh" cho ta không ?

Hiến Bá Vong ráng hết sức điểm một nụ cười nhạt rồi nói:

- Khi mà mi tìm được "ma lệnh phủ" đó thì mạng mi cũng không còn ha.. ha.. hạ. Bốp !

Tên ma đầu tức giận tát vào ót Hiến Bá Vong một cái rồi cười khanh khách.

Sau đó, Cừu Thiên Hiệp lắng tai nghe, nhưng bấy giờ không có tiếng rên hoặc hơi thở nào của Hiến Bá Vong nữa, quả thật là lão đã chết rồi.

Tên ma đầu xem xét huyết đạo của lão thì biết rằng lão đã chết thật, bèn lục soát trong mình nhưng không tìm thấy "ma lệnh" đâu cả, hấn lấy làm lạ quảng Hiến Bá Vong lên giường rồi nói lớn:

- Lạ quá ! "Ma lệnh" hấn giấu đâu rồi ?

Tức thì bốn bóng đen từ ngoài cửa nhẩy vào. Người vào trước nói:

Người vào trước nói:

- Nếu "ma lệnh" không có trong mình hấn thì chắc chắn là hấn đã trao cho người khác rồi, và hấn cũng mới trao tức thì đây chứ không lâu đâu !

Người thứ hai nói:

- Thế thì người mang "ma lệnh" chắc cũng còn đâu đây chúng ta hãy lục soát thử xem nào !

Cừu Thiên Hiệp nghe chúng đề nghị lục soát, chàng biết không thể trốn núp được nữa. Khi mà chúng bắt gặp, thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm trên giang hồ.

Nghĩ như thế chần định xuất hiện ngay, nhưng lại nghe một người trong số khế nói:

- Tên Hiến Bá Vong mảnh khỏe rất xảo quyệt, hấn đã trao "ma lệnh" cho người khác thì tất nhiên người nhận lệnh ấy đã đi xa rồi. Sở dĩ Hiến Bá Vong nằm nơi đây tức là mưu kế để cho kẻ ấy có thể chạy thoát. Theo tôi, đoán thì người mang "ma lệnh" sẽ chạy về hướng ngược chiều. Nếu chúng ta ở đây lục soát sợ e tổn thì giờ và có thể thả sầy mất !

Tên ma đầu đứng trước dậm chân một cái rồi nói:

- Có lý lắm ! Chúng ta hãy đi gấp !

Vừa dứt lời, mấy bóng người phóng ra ngoài cửa lẹ như bay.

Chàng đang định ló đầu ra thì bỗng một luồng kinh lực từ ngoài cửa tống vào, chàng phải nằm rạp xuống.

Bịch !

Thây thể của Hiến Bá Vong nát bấy, máu thịt bay tung óc huyết và ruột gan văng tứ phía, máu tanh chảy xuống ướt mình chàng.

Thì ra bọn này vội vã ra đi, nhưng không muốn thây thể Hiến Bá Vong còn nguyên vẹn, nên hấn quay lại đánh một chuồng rồi mới bằng lòng bỏ đi.

Bây giờ tiếng la hét đã xa dần, chàng mới bò ra, cả mình dính đầy máu thịt và đất cát trông rất ghê gớm.

Bỗng ngoài kia lại có tiếng người xôn xao, chàng đoán biết những người trong khách sạn đã thức dậy, họ đã biết nơi đây có việc bất trắc xảy ra, nhưng trời còn tối, họ không dám đến. Chờ khi trời sáng họ sẽ truy hô đến quan phủ. Thế thì mình ở lại đây bất tiện lắm.

Nghĩ như thế, chàng liền bước ra cửa rồi cong mình phóng ra.

Á !

Chàng định phóng mình ra giữa sân, nhưng công lực chàng bấy giờ rất phi thường, cũng với thế nhảy ấy mà bây giờ lại bay xa quá sức, tí nữa là va đầu vào bức tường phía bên kia sân. Thế thì lời nói của Hiến Bá Vong là đúng sự thật chắc chắn công lực đã thêm một giáp tử rồi.

Chàng ré lên một tiếng rồi đưa tay ra đỡ bức tường. Đoạn chàng nhảy phóc lên mái nhà không tốn một tý sức lực.

Bây giờ không những thân thể chàng đã hết đau đớn mà còn nhẹ như bông, tinh thần rất sảng khoái, nhỡn quang thính lực đều sáng suốt hơn xưa.

Chàng mừng rỡ chạy bay trong nháy mắt đã ra khỏi thành Tương Dương.

Khi trời vừa sáng thì chàng đã đi xa hơn năm mươi dặm đường rồi, bên vệ đường có cái quán nhỏ đã mở cửa, thằng bé làm công đang nhúm lửa thổi "pho pho".

Cừu Thiên Hiệp bước vào xin nước để rửa rấy rồi kêu vài món ăn lót lòng.

Bỗng chàng nhớ lại cái bọc vải mà Hiến Bá Vong đã trao cho chàng lúc nãy, vì gấp rút chàng không mở ra xem nên không biết gì trong ấy chàng chỉ nghe bọn ma đầu gọi là "ma lệnh" mà thôi !

Nghĩ như vậy, chàng cặm cùi mở ra xem thì chàng chỉ thấy một chiếc mặt nạ do một tay thợ lành nghề điêu khắc tài tình, giống hệt như cái mặt người sống, vẻ mặt

hồng hào, đôi mắt sáng sủa tinh vi. Nếu đem bịt lên mặt thì đổ ai biết được lớp mặt giả tạo ấy !

Chàng đoán biết đây là một đồ chơi quỷ báu, bèn bỏ vào bọc và cột vào trong bụng cùng với thiết thư.

Bỗng có tiếng chân lộp cộp từ ngoài đi vào và xuất hiện trước cửa quán bốn trung niên đạo sĩ đứng sắp hàng ngay thẳng. Tất cả đều mặc đạo phục màu vàng, lưng đeo trường kiếm.

Nhìn thẳng vào mặt chàng, cả bốn người đều chấp tay lên ngực mỉm cười và niệm phật hiệu.

- A Di Đà Phật !

Cửu Thiên Hiệp thấy thế liền đứng dậy lễ phép nói:

- Xin mời bốn vị đạo trưởng ngồi !

Bốn vị đạo trưởng nhìn nhau, rồi một người trong bọn nói:

- Hình như không phải hấn !

Một người nhỏ nhất trong bọn đáp:

- Chắc chắn không sai ! Nghe nói hấn là đứa bé mới xuất đạo. Hãy hỏi hấn thử nào !

Dứt lời người ngồi trước đứng dậy chấp tay cung kính hỏi chàng.

- Các hạ có phải từ "Phi Lai Sơn trang" đến đây không ?

Nghe lời nói của chúng, chàng sanh nghi, nhưng không thể nói dối được. Chàng đồng dạc đáp:

- Đúng đấy ! Tại hạ chính là Cửu Thiên Hiệp từ "Phi Lai sơn trang" đến đây !

Đạo sĩ nhỏ vác kiếm lên vai rồi chấp tay cười dài nói:

- Bần đạo chúng tôi tuân theo lệnh chưởng môn ở đây chờ các hạ đã hai ngày rồi. Vậy xin mời các hạ hãy theo chúng tôi gấp đi !

- o O o -